REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-699/2025-16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud, u Zagrebu po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužiteljice Violete Šimić iz Sesveta, Soblinec, Mostarska 5, OIB 28246994587, koju zastupana punomoćnica Sanela Prša, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika Privredne banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB 02535697732, kojeg zastupa punomoćnica Anamarija Udiljak, odvjetnica iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave, 3. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Utvrđuje se da je ništetna odredba čl.12.3. Ugovora o kreditu broj 9012794674 koji je sklopljen dana 17.7.2007.g., a solemniziran dana 19.7.2007. godine kod javnog bilježnika Milke Čergar pod brojem OV-19173/2007, između tuženika PRIVREDNE BANKE ZAGREB .d., Radnička cesta 50, OIB 02535697732 i VIOLETE ŠIMIĆ iz Sesveta, Mostarska 5, OIB 28246994587 kao Korisnika kredita, a koja odredba glasi:

“Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2,00 % (slovima: dva posto) sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.”

II./ Nalaže se tuženiku PRIVREDNOJ BANKI ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, OIB 02535697732 isplatiti tužiteljici VIOLETI ŠIMIĆ iz Sesveta, Mostarska 5, OIB 28246994587 iznos od 602,69 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 20.7.2007.g. pa do isplate i to do 31. prosinca 2007. po stopi određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., po stopi koja je određena, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila

na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku osam dana.

III./ Nalaže se tuženiku PRIVREDNOJ BANKI ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, OIB 02535697732 naknaditi tužiteljici VIOLETI ŠIMIĆ iz Sesveta, Mostarska 5, OIB 28246994587 trošak parničnog postupka u iznosu od 698,27 EUR sa zakonskim zateznim kamatama počevši od 3. studenog 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku osam dana.

IV./ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

Obrazloženje

1. U ovom parničnom postupku između tužiteljice Violete Šimić i tuženika Privredne banke Zagreb d.d. nije sporno:
- da je tuženik kao kreditor Ugovorom o kreditu zaključenim između parničnih stranaka 17. srpnja 2007. tužitelju kao korisniku kredita na raspolaganje stavio iznos kunske protuvrijednosti od 26.488,03 CHF po srednjem tečaju kreditora važećem na dan korištenja kredita;
- da su u ugovoru o kreditu sadržane odredbe citirane pod točkom I./ izreke, kojima je ugovoreno da se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2 %, sukladno Odluci banke tuženika o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila te
- da je tužiteljici 20.07.2007. tuženik prilikom isplate kredita, na temelju odredbi citiranih pod točkom I./ izreke ove presude, naplatio:
  - iznos od 1.746,54 kn, tj. 231,80 EUR po osnovi tzv. ulazne naknade te
  - iznos od 2.794,45 kn, tj. 370,84 EUR po osnovi osiguranja kredita; dakle iznos od ukupno 602,69 EUR.

2. Tužitelj tvrdi da su navedene odredbe Ugovora o kreditu, primjenom kojih mu je naplaćena tzv. ulazna naknada i naknada za osiguranje kredita, ništetne. Obrazlaže da mu je Ugovor o kreditu predan na potpis na unaprijed od strane tuženika pripremljenom obrascu te da tužitelj nije dobio nikakve informacije o troškovima tzv. ulazne naknade i naknade za osiguranje kredita jer nije jasno i određeno navedeno na što se ti troškovi odnose, a nelogično je da njihova visina ovisi o visini iznosa kredita. Nadalje tvrdi da se o tim ugovornim odredbama, kojima mu je nametnuta obveza plaćanja navedenih naknada nije pojedinačno pregovaralo te da se stoga radi o nepoštenim ugovornim odredbama koje suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, navedenim odredbama Ugovora o kreditu tuženik je sebi ostavio slobodu određivanja visine tzv. ulazne naknade i naknade za osiguranje kredita vez da se o tome pregovaralo, čime je protivno načelu savjesnosti i poštenja prouzročena značajna neravnoteža na štetu tužiteljice, pa stoga tužitelj predlaže pod točkom I. tužbenog zahtjeva utvrditi navedene ugovorne odredbe ništetnima, a kao što je citirano pod točkom I./ izreke ove presude. Nadalje tužitelj potražuje vraćanje stečenog bez osnove od strane tuženika sa zakonskom zateznom kamatom od dana stjecanja pa do isplate, a kao što je navedeno pod točkom II./ izreke ove presude.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu tužbenog zahtjeva te navodi da je ugovaranje tzv. ulazne naknade kao i naknade za osiguranje kredita u trenutku zaključenja Ugovora o kreditu između parničnih stranaka bilo dopušteno tadašnjim zakonskim odredbama te da je i dalje dopušteno pozitivnim pravom. Tuženik ističe da prema odredbi čl. 99. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, a da je odredbom čl. 12.3 predmetnog Ugovora o kreditu jasno, nedvosmisleno ugovorena obveza tužitelja kao korisnika kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku. Tuženik tvrdi da je njegov službenik koji je ugovarao kredit tužitelju jasno priopćio da postoji obveza plaćanja predmetnih naknada, tako da je tužitelj tijekom pregovora bio upoznat s ugovaranjem te naplate. Tužitelj je mogao precizno odrediti ekonomske posljedice predmetnih odredbi jer su one jasne, uočljive i razumljive, pa stoga nije dopušteno ocjenjivati je li sporna ugovorna odredba poštena. Tuženik navodi da ne postoji njegova obaveza u odredbama Ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori, detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose te da troškovi obrade kreditnog zahtjeva, a što bi trebalo biti opće poznato, predstavljaju operativne troškove zaposlenika banke, materijalne troškove poput cijene uredskog materijala, troškove trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge poput troška poštarine te povezane regulatorne troškove poput savjetovanja klijenta, obrade zahtjeva, odobravanje kredita, izrade i potpisivanja ugovora. Tuženik navodi da su to sve radnje koje je bio dužan izvršiti odnosno troškove koje je imao. Tuženik navodi da je nejasno na temelju kojeg kriterija je tužitelj ocijenio da bi predmetna odredba bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja jer da je tužitelj znao koja je svrha i visina plaćanja naknade i na takvu odredbu pristao, pa se stoga postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Nadalje tuženik osporava da predmetna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana jer da je riječ o postotku od 1,50 % i od 2,00 %. Tuženik navodi da je kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u zastari, prigovara statusu tužitelja kao potrošača. Naposljetku tuženik navodi da se postavlja pitanje je li tužitelju prilikom podnošenja tužbe pojašnjeno što točno predstavlja sudska pristojba, na koji način sud utvrđuje koje će točno troškove imati u pogledu ove tužbe, je li tužitelj imao pravo pregovarati o visini pristojbe koju je platio te zbog čega visina postavljenog tužbenog zahtjeva utječe na visinu primjedbe.

3.1 Tijekom postupka tuženik ističe da se naknade za premiju za osiguranje kredita ne može poistovjećivati s naknadom za obradu kredita, naknadnom za prijevremenu otplatu kredita i drugim sličnim naknadama jer je tužitelj ugovorio osiguranje kredita te mu osiguranje kredita nije nametnuto, niti tužitelj dokazuje da bi bio prisiljen sklopiti ugovor uz obvezu osiguranja kredita. Navodi da je svrha osiguranje kredita olakšanje pozicije korisnika kredita u slučaju da nastupi slučaj u kojem bi plaćanje anuiteta za njega bilo otežano (bolest, gubitka radnog mjesta i sl.) te da je stoga osiguranje kredita u isključivom interesu tužitelja kao korisnika kredita, dok tuženik kao kreditor osigurava vraćanje kredita zasnivanjem založnog prava, fiducijom, sklapanjem ugovora uz jamce na strani korisnika kredita, izdavanjem zadužnice i sl. Tuženik navodi da je opće poznato da se vezano za kredite koji su sklopljeni u spornom periodu u pravilu nije ugovaralo osiguranje kredita, već samo naknada za obradu kreditnog zahtjeva, a iz čega također proizlazi da je upravo tužitelj ugovorio osiguranje kredita jer mu je to u interesu. Radi dokazivanja navedene tvrdnje tuženik dostavlja ispis web stranice te navodi da je iz nje razvidno da se ugovaranje osiguranja nudi na dobrovoljnoj osnovi. Tuženik navodi da je stoga nejasno kako bi se ugovaranje naknade iz osiguranja

kredita moglo smatrati suprotnim načelu savjesnosti i poštenja jer da ugovaranjem plaćanja te naknade ne dolazi do neravnoteže između tužitelja i tuženika u pogledu prava i obveza ugovornih strana, a niti u ekonomskom smislu jer da bi u slučaju da nastupi osigurani slučaj tužitelj bio oslobođen plaćanja anuiteta u određenom vremenskom periodu, tj. da bi u slučaju aktivacije osiguranja bio oslobođen plaćanja anuiteta u razdoblju od kroz određeno mjesečno razdoblje.

4. U daljnjem tijeku postupka tužitelj se očitovao navodeći, u bitnom, da tuženik nije dokazao da je predmetni kredit osigurano te da je snosio bilo kakve troškove tog osiguranja, niti je jasno i nedvosmisleno predočena struktura navedenih troškova. Ističe da se radi o Ugovoru koji je prethodno pripremio tuženik te da se o spornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti se o njima moglo pojedinačno pregovarati, pa stoga u cijelosti ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

5. Tijekom postupka pročitane su sve isprave u spisu te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

5.1 Po ovako provedenom postupku, ocijenivši izvedene dokaze primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP), te primjenjujući materijalno pravo na tako utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da su tužbeni zahtjevi osnovani.

6. Između stranaka je sporno je li ništetna ugovorna odredba citirana pod točkom I./ izreke ove presude. Pod pretpostavkom da je navedena odredba ništetna, sporno je između stranaka je li kondemnatorni tužbeni zahtjev zastario.

7. Čitanjem Ugovora o kreditu zaključenog 17. srpnja 2007. utvrđeno je, a što između stranaka nije niti sporno, da je odredbom čl. 12.3 toga Ugovora određena obveza korisnika kredita platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjev au visini od 1,50 % od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini od 2 % sukladno Odluci banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.

7.1 Tužiteljica je iskazala da njezinoj obitelji bio potreban osobni automobil, za odlazak na posao i radi ispunjavanja potreba njihove male djece; da su auto kupili u Auto salonu Peugeot, kreditom pribavljenim kod tuženika, pri čemu je sve vezano uz taj kredit obavljala auto kuća, a u poslovnici tuženika je samo potpisala Ugovor o kreditu, koju je tamo dočekao unaprijed sastavljen; da je tako joj na potpis predan Ugovor o kreditu pročitala no da kao laik nije sve najbolje razumjela, da u tom Ugovoru nije mogla ništa mijenjati niti o bilo čemu pregovarati, već da ga je mogla samo zaključiti ili ne zaključiti, a što je za nju predstavljalo izbor između imati auto ili ne imati auto. Nadalje je tužiteljica iskazala da je informaciju o svojoj kreditnoj sposobnosti, odnosno nesposobnosti za podizanje kredita dobila u Auto kući, gdje joj je priopćeno da nije kreditno sposobna u eurima, pa je zato digla kredit s valutnom klauzulom u CHF, jer je to bio jedini način da kupi auto koji joj je stvarno bio potreban te koji je potom zajedno sa svojim mužem koristila isključivo za osobne potrebe, kao da se niti ona niti njezin muž nikada nisu bavili nikakvim poduzetništvom niti obrtništvom. Prilikom zaključenja ugovora o kreditu, prema iskazu tužiteljice, nije se spominjala nikakva naknada za osiguranje niti za obradu kredita, niti joj je itko rekao da će te naknade biti naplaćene te ona od zaposlenika banke nije tražila nikakva posebna

objašnjenja, a oni joj sami nisu ništa objašnjavali, kao niti javni bilježnik kod kojega je Ugovor potpisala. Naposljetku je iskazala da nije nikada sklopila nikakav ugovor o osiguranju predmetnog kredita te da su joj obje naknade naplaćena tako što joj je banka te iznose ustegnula od iznosa odobrenog kredita prilikom isplate.

8. Ovaj sud nalazi da je tužiteljica iskazivala jasno i logično te potpuno suglasno sadržaju pregledanog Ugovora o kreditu, pa stoga ovaj sud njezin iskaz ocjenjuje u cijelosti istinitim. Naime, ugovor o kreditu sklopljen je na standardnom obrascu (formularu) te je u njemu navedeno da je namjena kredita kupnja vozila (čl.2. Ugovora). Imajući u vidu tvrdnje tuženika da je službenik tuženika koji je ugovarao kredit tužiteljici jasno priopćio da postoji obveza plaćanja predmetnih naknada, treba reći da je prihvaćanjem iskaza tužiteljice utvrđeno suprotno – da se sporne odredbe prilikom zaključenja Ugovora o kreditu uopće nisu spominjale, a što je logično imajući u vidu daljnju, prihvaćanjem uvjerljivog i logičnog iskaza tužiteljice utvrđenu činjenicu da tužiteljici nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, pa tako niti o ovdje spornoj odredbi čl. 12.3 toga Ugovora, kojom je ugovoreno plaćanje tzv. "ulazne" naknade, te naknade za osiguranje kredita, koje se naplaćuju prilikom isplate kredita. Nadalje, pregledavanjem predmetnog Ugovora o kreditu, kao i saslušanjem tužiteljice, utvrđeno je da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor sastavljen i otisnut od strane prednika tuženika, dakle banke. Odredbom čl. 81. st.2. Zakona o zaštiti potrošača ''Narodne novine'' broj 96/23, 46/2007- dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu (17. srpnja 2007.) propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Tuženik ne samo da navedenu zakonsku presumpciju nije oborio, nego je, kao što je već navedeno, saslušanjem tužiteljice te pregledavanjem ugovora o kreditu utvrđeno suprotno.

9. Odredbom čl. 3. st. 1. ZZP određeno je da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ii poduzetničkoj djelatnosti. Iz sadržaja Ugovora o kreditu ne proizlazi da je tužiteljica bila kreditiran kao trgovac. Naime, u tom Ugovoru nije navedeno zanimanje ili djelatnost tužiteljice, kao niti za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužiteljica bila kreditirana, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužiteljica kreditirana kao trgovac. Nadalje, saslušanjem tužiteljice te prihvaćanjem njezinog logičnog, uvjerljivog, spontanog i iskrenog iskaza utvrđeno je da tužiteljica sredstvima pribavljenim kreditom kupila auto, koji je koristila isključivo za osobne potrebe te za potrebe njezine obitelji. Ovaj sud slijedom izloženoga zaključuje da tužiteljica ugovor o kreditu s tuženikom nije zaključila u svrhe koje su bile namijenjene njezinom zanimanju, poslovnoj aktivnosti niti poduzetničkoj djelatnosti, što znači da je tužiteljica potrošač u smislu odredbe čl. 3. st. 1. ZZP te da kao potrošač uživa zaštitu prema odredbama ZZP.

10. Prema odredbi čl. 84. ZZP nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da je sporna odredba Ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik tužiteljici naplatio tzv. "ulaznu naknadu" i naknadu za osiguranje kredita na temelju odredbe čl. 12.3. Ugovora o kreditu, a plaćanje naknade nije predmet ugovora o kreditu niti cijena, već je predmet ugovora o kreditu obveza banke staviti korisniku na raspolaganje određeni iznos sredstava te obveza korisnika iskorišteni iznos novca

vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, dok je cijena kredita ugovorena kamata (čl. 2021. u svezi sa čl. 247. ZOO), proizlazi da nije osnovan prigovor tuženika da nije dopušteno ocjenjivati je li poštena sporna odredba predmetnog Ugovora o kreditu (s tim da navedeno proizlazi i iz t. 8. Zaključka VSRH od 5. studenog 2020. posl.br. Su IV – 308/2020). Stoga netočno navodi tuženik da činjenica da je odredbom čl. 12.3 predmetnog Ugovora točno naveden postotni parametar izračuna spornih jednokratnih naknada znači da valjanost te odredbe nije dopušteno ispitivati.

11. Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st.1. ZZP).

12. Imajući u vidu da je dopušteno ocjenjivati valjanost sporne odredbe o naknadi (točka 10. ovog obrazloženja), kao i utvrđene činjenice da je tužiteljica ugovor o kreditu s tuženikom zaključila kao potrošač (točka 9. ovog obrazloženja) te da tužiteljici nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj, pa tako niti o spornoj odredbi čl. 12.3 predmetnog Ugovora o kreditu (točka 8. ovog obrazloženja), slijedom citirane odredbe čl. 81. st.1. ZZP potrebno je ocijeniti uzrokuje li ta odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

13. Ujedno treba istaknuti da je u Ugovoru o kreditu navedeno je da potpisom ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja PBZ d.d. (tuženika) s građanima i da pristaju na njihovu primjenu; da su ugovorne strane suglasne da se, na sve što nije regulirano tim ugovorom o kreditu, primjenjuju Opći uvjeti poslovanja tuženika s građanima, ostali akti tuženika kojima je regulirano kreditiranje građana, te da prihvaćaju sve njihove izmjene i dopune, o čemu će ih Banka (tuženik) izvijestiti putem svojim distribucijskih kanala (čl. 12.8 Ugovora o kreditu).

13.1 Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je tužiteljici ikada predao ili predočio bilo koji od akata navedenih u čl. 12.8 Ugovora o kreditu, kao niti da bilo koji od tih akata predstavlja sastavni dio Ugovora o kreditu. Naime, u predmetnom ugovoru o kreditu nije izrijekom navedeno kada su doneseni ili od kada su u primjeni ili koji je poslovni broj ovih općih uvjeta tuženika koji se primjenjuju upravo na ovaj sporni odnos stranaka. Isto tako, ugovorna strana ne može unaprijed pristati valjano na jednostrane buduće izmjene ugovora, aktima banke (tuženika) koji bi bili važeći u budućnosti. Nadalje tuženik nije dokazao da je tužiteljicu informirao da je ugovoreno osiguranje njezinog kredita u njezinu korist, niti je tvrdio da joj je predao uvjete osiguranja kredita, koje tijekom postupka dostavlja isprintane s web stranice tuženika (list 146-152 spisa). Stoga ovaj sud primjenom odredba čl. 221 A ZPP u svezi sa čl. 290. st. 1. ZOO te sa čl. 1022. st. 1. i čl. 247. ZOO zaključuje da Opći uvjeti tuženika, kao niti sadržaj web stranice koju je tuženik dostavio u spis, a koja se odnosi na osiguranje kredita, ne predstavljaju sastavni dio Ugovora o kreditu zaključenim između stranaka, pa stoga niti nemaju učinak na njihove odnose.

14. Nije sporno da je tuženik 20. srpnja 2007., na temelju odredbe čl. 12.3 Ugovora o kreditu, tužiteljici naplatio po osnovi tzv. ulazne naknade iznos od 231,80 EUR te po osnovi osiguranja kredita iznos od 370,84 EUR; dakle iznos od ukupno 602,69 EUR, za koji iznos je umanjen ugovoreni iznos kredita od kunske protuvrijednosti 26.488,03 CHF. Osim što je spornu odredbu na temelju koje su predmetne naknade tužiteljici

naplaćene, tuženik ugradio u unaprijed formulirani, tipski ugovor (o sadržaju kojega se nije moglo pregovarati), tuženik ne tvrdi niti dokazuje da je prije zaključenja ugovora o kreditu tužitelja informirao zašto je naknada izračunata te od tužitelja naplaćena upravo prema parametru koji je tuženik jednostrano nametnuo. Načelo transparentnosti, kao načelo prava EU kojim se uređuje zaštita potrošača, nalaže da u trenutku sklapanja pravnog posla odredbe ugovora moraju biti jasne ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, već je tuženik kao trgovac bio dužan pružiti tužitelju dovoljno informacija na temelju kojih on može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene obveze, odnosno trgovac je dužan omogućiti potrošaču da odluka o sklapanju određenog pravnog posla bude posljedica informiranog izbora potrošača, a jednostrano nametanje određenog parametra izračuna, bez informacije zašto se primjenjuje upravo taj parametar ne predstavlja punu informaciju. Imajući u vidu prethodno izloženo u pogledu činjenice da je tuženik prilikom zaključenja ugovora transparentno postupao samo formalno, no ne i sadržajno, kao i imajući u vidu da je tužiteljici naplaćena tzv. ''ulazna naknada'' u iznosu od čak 1,50% ugovorenog iznosa kredita te naknada za osiguranje kredita u iznosu od 2 % od iznosa kredita, za koji iznos joj je odobreni kredit efektivno umanjen, ovaj sud zaključuje da odredba čl. 12.3 Ugovora o kreditu, kojom je tuženik bez mogućnosti pregovaranja tužiteljici nametnuo plaćanje iznosa od ukupno 602,69 EUR, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Naime, prilikom ocjenjivanja ravnoteže prava i obveza parničnih stranaka kao ugovornih strana, ovaj sud ima u vidu kupovnu moć, odnosno financijsku situaciju tužitelja te činjenicu da je druga ugovorna strana (ovdje tuženik) bankarska institucija, koja ničim nije obrazložila na koji su način naplatom ove naknade prava i obveze ugovornih stranaka u ravnoteži (a što tuženik tvrdi, a pritom ničim ne dokazuje) te ostaje nejasno koji svoj bilo operativni, bilo trošak koje druge vrste je tuženik na taj način podmirio. Naime, proizlazi da je naplaćena naknada u iznosu od 1,50 % odobrenog kredita na jednostavnu radnju isplate tog kredita na račun te naknada za osiguranje kredita u iznosu od 2 % iznosa kredita, za koje osiguranje je slijedom izloženog pod točkom 13. ovog obrazloženja utvrđeno da ga tužiteljica uopće nije zaključila.

14.1 Slijedom izloženoga, ovaj sud zaključuje da je sporna odredba čl. 12.3 Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka nepoštena u smislu odredbe čl. 81.st.1. ZZP. Naime, o toj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo te ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Nepoštena ugovorna odredba je ništetna (čl. 87. st.1. ZZP), pa je stoga odlučeno kao pod točkom I./ izreke ove presude.

14.2 S obzirom na navode tuženika da se postavlja pitanje je li tužiteljici prilikom podnošenja tužbe pojašnjen što točno predstavlja sudska pristojba, na koji način sud utvrđuje koje će točno troškove imati te je li tužiteljica imala pravo pregovarati o visini pristojbe koju je platila te zbog čega visina postavljenog tuženog zahtjeva utječe na visinu pristojbe, treba reći da se sudski postupak ni na koji način ne može poistovjetiti sa zaključenjem ugovora o potrošačkom kreditiranju, pa su stoga izloženi navodi tuženika potpuno promašeni i nedostojni kvalificiranog punomoćnika odvjetnika.

15. Nije sporno da je tužiteljici na temelju ništetne odredbe čl. 12.3 Ugovora o kreditu tuženik 20. srpnja 2007. naplatio iznos od 602,69 EUR, pa je stoga na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO odlučeno kao pod točkom II./ izreke ove presude. Pritom se odluka o početku tijeka zatezne kamate temelji na odredbi čl. 1115. ZOO, jer je tuženik nesavjestan stjecatelj. Naime, tuženiku je od zaključenja

predmetnog Ugovora o kreditu bilo poznato da je u taj Ugovor ugradio ništetnu odredbu čl. 12.3 toga Ugovora.

16. Prethodno je neosnovanim ocijenjen prigovor zastare. Osim što je odredbom čl. 328. ZOO određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2) glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je tek ovom presudom, koja još nije ni pravomoćna, utvrđena ništetnost odredbe čl. 12.3 Ugovora o kreditu kao što je to navedeno pod točkom I./ izreke ove presude, proizlazi da je tužba u ovom predmetu podnesena prije isteka petogodišnjeg roka zastare za tražbine s naslova stečenog bez osnova iz čl. odredbe 225. ZOO.

17. O trošku parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st.1. i čl. 155 ZPP.

17.1 Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, i to za sastavljanje tužbe 50 bodova prema Tbr. 7/1 OT,
- za sastavljanje podnesaka od 07.05.2025., 18.08.2025. i od 02.07.2026. – po 50 bodova prema Tbr. 8/1 OT te
- za zastupanje na ročištu 08.09.2026. – 50 bodova prema Tbr 9/1 OT,
što iznosi ukupno 250 bodova, odnosno 500,00 EUR te uvećano za PDV 625,00 EUR. Nadalje mu je priznat trošak sudskih pristojbi na tužbu u iznosu od 13,27 EUR i na presudu u iznosu od 60,00 EUR, pa je stoga rješenjem sadržanim pod točkom III./ izreke ove presude tužitelju dosuđen trošak parničnog postupka u iznosu od ukupno 698,27 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana donošenja ove presude pa do isplate.

17.2 Budući da je u cijelosti izgubio parnicu, rješenjem sadržanim pod točkom VII./ izreke ove presude odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

U Zagrebu, 3. studenog 2026.

Sutkinja
Katarina Jukić

KATARINA JUKIĆ

Elektronički potpisano: 03.11.2026T12:53:51 (UTC:2026-11-03T11:53:51Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 6370c82e-e5cb-45b8-b562-6a0af55c695d

Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku osam dana, a koji rok se računa:
- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.
Presuda se može pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.2. ZPP, osim zbog povrede iz čl. 354. st.2. t.3. ZPP. Žalba se podnosi pisano, županijskom sudu, putem ovoga suda.

DNA:
1. Tužitelju po pun. uz rješenje za sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 13,27 EUR te na presudu u iznosu od 60,00 EUR
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-92c56**

Kontrolni broj: **01fea-7d75b-e3658**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.